

Enes Halilović

NO COMMENT

Rastočen mi pogled na kanale razne i razne
pa noćas mislim na mog deda
koji se čudio kad mu u kuću upade televizor.

A čudo je bio, tih i strpljiv –
mnogo puta je imao splet creva
pa mu se smučiče lekari i operacije.
Rekao bi sinovima da ga zavežu na volujska kola
I da ga spuste niz brdo.
Tako bi se istruskao i creva bi se razvezala,
vratila na svoja mesta.
Ustajao bi, potom, nasmejan i rekao:
Sad sam kao momak.

Na njega noćas mislim,
mislim šta bi bilo da ovog časa, nakon mnogo godina,
ustane iz groba i kaže: *Sad sam kao momak.*

Šta li bi bilo tad?

Ništa. Baš ništa.
Došli bi snimatelji, snimak bi išao na *no comment*,
a već sutra tu vest bi potisnuli
ratovi, poplave i prodavci magle.

GLEĐANJE

Koliko puta gledasmo se smrt i ja,
licem u lice.

Ali nije u tome stvar.

Treba ona meni leđa da vidi,
a ja naličje njeno.

BODRUM

juli 2008.

Čekao sam,
godinama sam čekao
i evo danas.

Godinama nisam suzu pustio,
a minuli su ratovi i diktatori,
i smrti
i ljubavi,
i robije i porazi,
gladi i rastanci,

i rekoše mi da bolujem.

I ko je strelu odapeo u mene se zabola,
i ko je konac imao meni je strgao dugme.

Gde se hajduci skupiše – moje oteše,
đavoli gde se frnjali – mene pomenuli.

I za zelen bor kad se uhvatih i on se zelen osušio,
i brašno kad sam mleo, zeleno, u buđi ostajalo.

Što je imalo jada nije me obišlo,
što je imalo mosta to se pod nogom srušilo.

I šta me trvalo i gonilo
pa godinama nisam suzu pustio

a
evo
danas

na obali mora,
moj sin i neka devojčica (oboje po tri godinice)

kamenčiće bacaju u vodu
i neku naivnu pesmu pevaju.

Tako bezbrižni, morem opijeni,
sigurni kraj roditeljskih očiju i ruku.

Da išta znaju,
pitao bih ih, o deco
ko će vas goniti sutra,
ko će vas robiti,
od kakvih ćete bolesti bolovati
i kako ćete mreti.

Da išta znaju pitao bih,
ali ćutim, i slušam
i nečujno plačem.

Svakoga časa kamenčić bućne u vodu.

A naivna deca
naivnu neku pesmu
tako naivno pevaju

kao da će uvek pevati.

PESNIČKA DRŽAVA

Pesnička je država kao prostrano more,
znane su njene vode, obale niko joj ne zna.
Što više ispiješ slanog apsurd,
to žeđ ti jača biva.

Kao slučajno, i ja se otisnuh – započeh plovidbu
pa ugledah bocu koja pluta, u boci pismo:
Treba da se otisneš gde se niko nije.

Nisam sumnjao u jedra, ali u mom vremenu
vetri mi behu nepovoljni.
Navedoh jedrenjak na ostrvo neko,
ali na hridima jedrenjak se razbi – odnesoše ga talasi
da dosegne vode znane i neznane,
da u plutanju počiva.

Srećom, raspade se na sitne komade
da nijedan davljenik za njih se ne hvata.

RANE

Iako detinjstvo je proveo u bedi
i rastao u šestom kvartu Rima, bez srebrne kašike,
a u mladosti se za novac podavao
zrelim muškarcima – sudba mu dade iskušenje vlasti.

Rimski car Domicijan u početku vladavine
zavole bogate trpeze, igre raskošne;
krvolok postade i podmukao
i zapovedi da prinose mu samo kašike zlatne.

Ne samo puk na ulicama, nego i senat
i dvorjani klanjahu se caru
u strahu od naravi mu preke.

Ali kad naduvenost mu toliko naraste
da je diktirajući pisma zahtevao da se počne rečima
po zapovesti gospodina i boga našeg
sinuše u nekim glavama hrabre misli –
da uzmu život oholome.

Tada
prijatelj jedan zavi ruku kao da ranu ima
i danima je u dvor dolazio
(da bi otklonio svaku sumnju) noseći ruku zavijenu.

I navuče se Domicijan –
svakog dana je pitao prijatelja
kako je rana njegova, da li zarasta.

A jednog jutra, dotrča prijatelj i reče straži
da nosi važnu vest o nekim ljudima koji zaveru kuju
i straža odmah pusti prijatelja
koji caru oholom pruži spisak
sa imenima ljudi što hoće da ga svrgnu.

Dok je čitao Domicijan i škrgutao zubima
prijatelj odvi zavoj sa ruke i izvadi nož skriveni,
zamahnu i probi cara.

I videvši krv kako izlazi iz trbuha presitog
prijatelj reče:
Ah, tvoja rana.

A Domicijan, na izdisaju, gledaše zdravu ruku
što ga probi, pa i on reče:
Ah, tvoja rana.

Tako poslednje reči što je čuo
behu i poslednje reči što je rekao
car ovaj što je jeo iz zlatnih kašika,
a u detinjstvu srebrnu ni video nije.

ANATEMA

Prokleta da si, o poezijo,
ne hraniš gladna nam usta
no grudi naše, vazda naježene.

Baš kao dete sam,
kao dete kojem
(na putu do usta)
zalogaj padne u nedra.

I što dublje ruku zavlaciš,
zalogaj dublje propada

pa i đakonije i splačine
ružan ostave trag.

MOLJCI

Iako dobro uhranjeni, moljci nikad nisu na dijete.
U mraku, strpljivo žvaću tomove,
a jedu riznice državne
i preživaju mudrosti stojičara.

Kad provetravaš, kad svetlo upališ,
moljci te gađaju pečatima i počastima.

Kad grane sunce zubato,
kriju se u senci državne biste.

Iako dobro uhranjeni, moljci nikad nisu na dijete.

Kad zatreba, na grobovima klasika
ridaju duže od udovica.

Svakog dana moljci drže olovku na gotovs,
a kad zatreba za glogov kolac se maše
da probiju vampira u kog su se kleli.
Moljci polažu jaja u redakcijama,
a jaja odana bajke sriču
na sahranam otaca, moljaca.

KO ZNA NA KOJA ĆU VRATA

Pravo veli Titos Patrikios
da *san se savija pod pljuvačkom i znojem.*

I uzdiše:
*Sutra ponovo, ko zna
na koja ću vrata zakucati zbog posla.*

Da, san se savija.

Sinoć, na književnoj večeri,
za kakvo sam đubre rekao da je poezija
i dobio honorar – 50 eura.

Od tog novca jutros sam platio obdanište za sina,
vodu i komunalije.

Pravo veli Titos Patrikios
da *san se savija pod pljuvačkom i znojem.*

Sutra ponovo, ko zna
za kakvu ću zamlatu reći da je pesnik.